

Arrest

nr. 225 751 van 4 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Met een beslissing van 13 januari 2011 wees de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag af en leverde hij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze twee beslissingen werden, na beroep, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 144 658 van 30 april 2015.

1.3. Nadat verzoeker bijkomende stukken had overgemaakt, nam de gemachtigde op 24 september 2015 de beslissing houdende het ontvankelijk, doch ongegrond verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en leverde hij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze twee beslissingen werden, na beroep, door de Raad vernietigd bij arrest nr. 163 023 van 26 februari 2016.

1.4. Met een beslissing van 24 maart 2016 wees de gemachtigde de aanvraag opnieuw af. Deze beslissing werd, na beroep bij de Raad, door verweerder ingetrokken.

1.5. Op 15 mei 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: J.,

voornaam: N.

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Kenitra

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 14/06/2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige echtgenoot op naam van P. A. geboren op (...)1983 van België nationaliteit. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is)."

1.6 Op 26 juli 2018 neemt de gemachtigde andermaal de beslissing houdende het ongegrond verklaren van de aanvraag van 24 september 2009. Deze beslissing wordt door verzoeker aangevochten bij de Raad. Het beroep werd ingeschreven op de Franse taalrol. Bij arrest nr. 220 235 van 25 april 2019 wordt de beslissing vernietigd.

1.7. Op dezelfde dag, met name 26 juli 2018 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 4 jaar. Tegen voormelde beslissingen dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 224 424.

2. Over de rechtspleging

2.1 In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken. Hij stelt dat hij zich in het verleden in de Franse taal tot het bestuur heeft gewend. Verzoeker wijst erop dat hij de Nederlandse taal niet begrijpt en door een gebrek aan financiële middelen geen beroep kan doen op een Nederlandstalige of tweetalige raadsman. Hij verwijst ook naar de voorgaande beslissingen waarmee samenhang bestaat, meer bepaald een hangende aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en waardoor het aangewezen is het Frans als proceduretaal te kiezen. Verzoeker wijst ten slotte naar zijn recht op een eerlijk proces en de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient erop te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39, § 1 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuurstaalwet) bepaalt het volgende:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, A van de Bestuurstaalwet voorziet het volgende:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;”

Waar verzoeker verwijst naar artikel 41 van de Bestuurstaalwet merkt de Raad op dat voormeld artikel niet van toepassing is aangezien het bevel geen antwoord is op een aanvraag of geen einde stelt aan een statuut. De bestreden beslissing is een bestuurlijke maatregel die ambtshalve wordt genomen en die niet het onmiddellijke gevolg is van een aanvraag.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker werd aangetroffen in Herne, een gemeente in het Vlaams gewest. De bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van de verzoeker, diende *in casu*, conform de Bestuurstaalwet, dan ook in de taal van het gebied waar de verzoeker woont, of verblijft, of wordt aangetroffen, te worden opgesteld (*cf.* RvS 11 februari 2000, nr. 85.303; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het staat niet ter discussie dat in Herne alleen het Nederlands als bestuurstaal mag worden gebruikt.

Er dient ook te worden geduid dat de bestreden beslissing geen akte is waaromtrent de verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (*cf.* RvS 22 februari 2000, nr. 85.469; RvS 6 april 2000, nr. 86.715). Het gegeven dat de verzoeker aangaf dat hij de Nederlandse taal niet machtig was, impliceert niet dat de verwerende partij een andere taal kan gebruiken dan diegene die haar door de wet

wordt opgelegd. De vaststelling dat de verweerder in het verleden in de Franse taal een antwoord verstrekke op een vraag van de verzoeker, houdt niet in dat hij deze taal ook dient te hanteren bij het nemen van een politimaatregel op het ogenblik dat de verzoeker zich in het Nederlandse taalgebied bevindt.

Het betoog van de verzoeker dat voorgaande beslissingen in het Frans werden genomen en dat omwille van de samenhang het wenselijk is dat de proceduretaal het Frans is, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoeker toont verder niet aan dat in artikel 13 van het EVRM zou kunnen worden gelezen dat de Raad een bepaalde proceduretaal zou dienen te gebruiken of dat de nationale regelgeving inzake het taalgebruik in bepaalde gevallen niet zou gelden. Meer in het bijzonder toont de verzoeker niet aan dat deze regelgeving *in casu* geen toepassing zou kunnen vinden omdat hij hem een eerlijk proces zou ontzeggen of dat de rechten van verdediging zouden zijn geschonden.

Er kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de Franse taal als taal van de procedure aan te wenden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 41 van de Bestuursstaalwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het voorzichtigheids-voorzienigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en van de artikelen 8 en 13 van het EVRM.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Premier moyen pris de la violation des articles 1 et 41 des lois du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative et des principes de bonne administration, et plus particulièrement des principes de prudence, de précaution et de minutie de la part de l'administration - Violation du principe général des droits de défense - Des articles 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme

Les lois sur l'emploi des langues en matière administrative s'appliquent, conformément l'article 1er desdites lois :

« 1° aux services publics centralisés et décentralisés de l'Etat, des provinces, (des agglomérations, des fédérations de communes) et des communes, dans la mesure où ils ne sont pas régis, au point de vue de l'emploi des langues, par une autre loi ».

Suivant l'article 41 des lois sur l'emploi des langues du 18 juillet 1966, « Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage. ». En l'espèce, le requérant a introduit plusieurs demandes d'autorisation de séjour, toujours en français ; Une demande d'autorisation introduite sur pied de l'article 9 bis en date du 24.09.2009 est d'ailleurs toujours pendante ; il est francophone et sa future épouse est également francophone comme en témoignent les auditions menées par la police locale de Pajottenland le 14 mai 2018.

L'Office des Etrangers, auteur de l'acte attaqué, est un service public fédéral, un service centralisé exerçant ses compétences sur tout le territoire du Royaume.

En conséquence, l'acte attaqué devait être pris en langue française. Le fait qu'il ait été délivré en constatation d'une situation de séjour irrégulier, et sans qu'ait été pris en considération la demande 9 bis actuellement pendante (voyons à cet égard le second moyen) ne dispensait pas la partie adverse de respecter l'article 41 précité.

Le conseil des requérant a connaissance d'une jurisprudence du Conseil d'Etat ayant considéré que, s'agissant d'une mesure de police, prise d'office, l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative ne s'appliquerait pas à un ordre de quitter le territoire.

Cependant, le requérant estime que d'une part, il ne s'agit pas dans la cas d'espèce d'une mesure prise d'office mais au contraire, d'une mesure faisant suite à la demande de célébration de mariage ; et d'autre part, l'introduction de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 milite pour cette interprétation, puisqu'en raison de l'obligation de tenir compte de la vie familiale, de l'intérêt supérieur des enfants et

de l'état de santé de l'étranger, une marge d'appréciation est nécessairement attribuée à la partie adverse lorsqu'elle envisage d'adopter une mesure d'éloignement. Une mesure d'éloignement ne peut dès lors pas — et en tout cas en l'espèce — être considérée comme une mesure de police pouvant être adoptée « automatiquement ».

En outre, pour les motifs exposés sous le titre « Langue de la procédure », qu'il convient de considérer comme intégralement repris ici, toute interprétation contraire à la thèse défendue par le requérant doit être considérée comme violant leur droit à un recours effectif. Comme Votre Conseil le sait, les normes invoquées sont internationales et directement applicables, de sorte qu'elles priment sur toute législation interne qui y contreviendrait.”

3.2 Verzoeker herhaalt zijn redenering inzake het taalgebruik van de verweerder in de bestreden beslissing. Hij meent dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden opgesteld aangezien de beslissing het gevolg is van het uiten van het voornemen om te huwen. Bovendien dient er rekening te worden gehouden met de hangende aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing losstaat van zijn intentie om te huwen of van de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is een politie maatregel en derhalve geen “akte” waaromtrent de verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. Het bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van de verzoeker, maar een ambtshalve politie maatregel, die in determinerende orde werd genomen op basis van de vaststelling dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (RvS nr. 154.741 van 10 februari 2006). Artikel 41 van de Bestuursstaalwet kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

Het bestreden bevel dient *in casu* te worden beschouwd als een maatregel waarvan het taalgebruik wordt voorgeschreven door de bestuursstaalwet. De bestreden beslissing werd genomen door de federale politie van de zone Pajottenland, een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39, § 1 van de Bestuursstaalwet bepaalt het volgende:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrolbepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, A van de Bestuursstaalwet voorziet het volgende:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;”

Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald een administratief verslag illegaal verblijf van 15 mei 2018 – blijkt dat de verzoeker werd aangetroffen in de gemeente Herne en dat tot het Nederlandstalig taalgebied behoort.

De bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van de verzoeker, diende *in casu*, conform de Bestuursstaalwet, dan ook in de taal van het gebied waar de verzoeker woont, of verblijft, of wordt aangetroffen, te worden opgesteld (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303). Het staat niet ter discussie dat Herne gelegen is in het Nederlandstalig gewest en dat aldaar alleen het Nederlands als bestuursstaal mag worden gebruikt.

Conform artikel 39, § 1 *juncto* artikel 17, § 1, A van de Bestuursstaalwet diende de zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelocaliseerd is, *in casu*, gezien de verzoeker werd aangetroffen in Herne, het Nederlandse taalgebied.

De verweerder heeft bij het nemen van de bestreden beslissing aldus de artikelen 1 en 41 van de Bestuursstaalwet niet miskend. Verzoeker slaagt er ook niet in de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 8 en 13 van het EVRM aan te tonen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van goed bestuur, met name van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en manifeste appreciatiefout.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Second moyen pris de l'erreur manifeste d'appréciation - de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 portant obligation de motivation des actes administratifs - de la violation des articles 62 et 74/13 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès, le séjour et l'éloignement du territoire - du principe de bonne administration, en particulier le devoir de soin et de minutie - de l'article 8 de la CEDH

Première banche : défaut de prise en considération des éléments essentiels — violation du devoir de bonne administration - violation des articles 74/13 et 62 de la loi du 15.12.1980

En vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, une décision administrative doit formellement être motivée. Le terme « adéquat » figurant à l'article 3 de la loi du 29/07/1991 implique que la motivation en droit et en fait soit proportionnée à la portée de la décision prise (CCE, 29/01/2015, n°137 517). Le caractère adéquat d'une motivation formelle doit s'apprécier au regard de l'ensemble des circonstances de la cause présentes au dossier administratif. Tout acte administratif doit reposer sur des « motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en droit qui doivent ressortir du dossier administratif » (C.E., arrêt n°143.064 du 13 avril 2005).

La jurisprudence constante enseigne que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. En outre, il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé.

Il appartient au Conseil de céans de vérifier que l'autorité administrative a motivé adéquatement sa décision, qu'elle a procédé à un examen approfondi et qu'elle n'a pas commis d'erreur manifeste d'appréciation dans l'interprétation des faits qui lui ont été soumis, (cf. dans le même sens, RvSt, n°101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n°147.344, 6 juillet 2005). Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte en effet pas seulement sur l'existence d'une motivation, le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs (CE, arrêt n° 105.385. du 5 avril 2002 ; dans le même sens : CE, arrêts n° 187 791 du 6 novembre 2008, n° 156 997 du 28 mars 2006 et 111 741 du 8 octobre 2002).

Par ailleurs, le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis. (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000). Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. (CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009)

Suivant l'article 62 de la loi du 15.12.1980, les décisions administratives doivent être motivées.

Suivant l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

En outre, dans la mesure où la situation de la future épouse du requérant relève du champ d'application du droit de l'Union, l'appréciation de celle-ci doit tenir compte du droit au respect de la vie privée et familiale, tel qu'il est énoncé à l'article 7 de la Charte (CJUE, 13 septembre 2016, Rendon, C-165/14).

En l'espèce, la décision impose au requérant de retourner au Maroc alors qu'il n'est pas contesté que le requérant vit en Belgique depuis 2008 ; que bien qu'en séjour illégal actuellement, sa demande d'autorisation de séjour est pendante depuis le 26.09.2009 et les deux décisions prises par la partie adverse ont été annulées par Votre Conseil ; qu'il a travaillé en Belgique ; que sa mère, ses deux frères et une de ses sœurs sont de nationalité belge alors que sa dernière sœur est luxembourgeoise ; qu'il existe un lien de dépendance étroit vis-à-vis de sa mère (celle-ci étant affectée d'une maladie chronique) ; et qu'enfin, le requérant vient de solliciter la célébration de son mariage avec Madame A. P. avec laquelle il vit depuis sept ans(!), ce qui avait été communiqué à la partie adverse, notamment dans son actualisation de la demande de séjour du 26 juillet 2016 (pièces 3 et 4).

La partie adverse admet dans sa décision l'existence de cette vie familiale, mais prétend qu'un retour au Maroc n'est pas disproportionné.

Il apparaît cependant que la décision ne contient aucun examen de proportionnalité de la mesure.

En outre, Votre Conseil a déjà jugé dans le cas d'espèce que « au regard de la teneur de la demande d'autorisation de séjour et de son complément, le Conseil estime que la motivation relative aux éléments de vie privée et familiale invoquée est in casu insuffisante ».

Votre Conseil a également souligné qu'« en outre les conséquences importantes de cette conclusion de la partie défenderesse selon laquelle la partie requérante ne prouve pas ce qu'elle allègue, dans le cadre de l'examen du respect de l'article 8 de la CEDH, dès lors que la partie requérante soulève, en termes de requête, qu'il ressort du dossier administratif qu'il existe un lien de dépendance étroit entre le requérant et sa mère et qu'il s'agit de l'un des éléments permettant de conclure à l'existence dans son chef d'une vie privée et familiale ». (pièce 5)

La motivation est en effet lacunaire et stéréotypée, de sorte qu'elle viole les dispositions visées au moyen.

En tout état de cause, la partie adverse reste en défaut de prendre en considération l'ensemble des éléments portés à sa connaissance dans le cadre de la demande 9 bis introduite et partiellement rappelé ci-dessus, de sorte que force est de constater qu'elle a manqué à son devoir de bonne administration.

Deuxième branche : violation de l'article 8 de la CEDH

L'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

En ce qui concerne l'application de l'article 8 de la CEDH, la Cour européenne des Droits de l'Homme rappelle régulièrement que les Etats parties ont l'obligation de ménager un juste équilibre entre leur volonté de contrôler l'immigration et le droit au respect de la vie privée et familiale des requérants.

Bien que la Cour EDH estime que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43), elle a rappelé que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique, d'une

part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi, d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Il revient dès lors aux Etats de déterminer l'existence d'une vie familiale ou privée.

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'Vie familiale' ni la notion de 'Vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

EN l'espèce, il ressort du dossier administratif que le requérant vit en Belgique depuis 2008 ; que bien qu'en séjour illégal depuis le 06.12.2010, sa demande d'autorisation de séjour est pendante depuis le 26.09.2009 ; qu'il a travaillé en Belgique ; que sa mère, ses deux frères et une de ses sœurs sont de nationalité belge alors que sa dernière sœur est luxembourgeoise ; qu'il existe un lien de dépendance étroit vis-à-vis de sa mère (celle-ci étant affectée d'une maladie chronique d'une part, et le requérant vivant financièrement à sa charge d'autre part) ;

Il apparaît que ces éléments sont constitutifs d'une vie familiale et/ou privée en Belgique.

En effet, la vie familiale doit s'apprécier en se basant sur les faits, en examinant l'existence de liens personnels étroits entre les parties. La Cour a considéré que les relations entre frères et sœurs, enfants ou adultes, entraînent également dans le concept de vie familiale.

Le droit à la vie privée comporte « le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ». Selon les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi estimé qu'il serait trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur.

La vie privée englobe même la possibilité de mener effectivement une vie sociale, c'est-à-dire la faculté, de se lier à d'autres personnes avec lesquelles on partage des affinités culturelles et linguistiques : un facteur particulièrement important dans les affaires d'immigration.

La Cour a également admis que certaines relations personnelles nouées dans le cadre professionnel pouvaient relever de la notion de vie privée

Ensuite, il revient alors aux Etats d'examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis. S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, *Rees/Royaume-Uni*, § 37).

Dans la motivation de la décision attaquée, la partie adverse ne remet pas en cause l'existence de la vie privée et familiale du requérant mais estime que « Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of priveleven.

In zijn arrest (n° 27 844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende ; « de raad wijst er verder op dat artikel 8 niet alse en vrijgeleid kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich naer te leggen, ». Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden alse en schending van artikel 8. »

Cependant, alors qu'elle admet qu'un droit fondamental du requérant est concerné par la décision, la partie adverse ne se livre nullement à un examen de proportionnalité.

Or, la décision attaquée constitue une entrave très importante dans sa vie privée et familiale :

En effet, le requérant vit depuis dix ans en Belgique, notamment dans l'attente d'une décision relative à sa demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois. Il y a développé l'ensemble de ses relations sociales.

En outre, l'intégralité de sa famille vit en Belgique (hormis une sœur de nationalité luxembourgeoise), son père étant décédé en 1989.

Par ailleurs, il a développé une vie professionnelle en Belgique durant les années en Belgique, en ce compris durant la période de séjour légal.

Enfin, il entretient une relation intime avec Mme A. P. depuis 2011. Le requérant souhaitait régulariser son séjour avant de se marier mais au vu de l'extrême long délai de traitement de sa demande, a finalement décidé de célébrer son mariage. Cette dernière a un fils scolarisé en Belgique et travaille sur le territoire belge.

L'ensemble de ces éléments attestent que la vie familiale et privée du requérant ne peut se poursuivre en dehors de la Belgique, de sorte que l'acte attaqué constitue dès lors bien une entrave à la vie familiale et privée

En outre, la vie familiale en cause s'est développée antérieurement au séjour illégal du requérant et ce dernier a entrepris les démarches utiles afin de régulariser son droit au séjour, mais a dû patienter six ans avant d'obtenir une réponse quant à sa demande.

Force est cependant de constater que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen attentif et rigoureux des éléments de la cause, alors qu'un droit fondamental était en cause, de sorte que la motivation de la décision attaquée ne peut être considérée comme suffisante d'une part, et que l'article 8 de la CEDH a été violé d'autre part."

3.4 Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 waarvan verzoeker de schending aanvoert, hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Betreffende de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geuid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De verweerder stelt vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Het bestreden bevel vermeldt wel degelijk de juridische en feitelijke gegevens op welke de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor is voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Uit de motieven blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in het Rijk wenst te huwen met zijn Belgische partner P.A., met wie hij samenwoont.

Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met alle elementen die zijn dossier kenmerken. Zo verblijft hij sinds 2009 in België, bestaat er een nauwe afhankelijkheidsband met familieleden in België of de buurlanden en heeft hij een relatie met mevr. P.A.

De Raad merkt vooreerst op dat het handhaven van de verblijfsreglementering door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet inhoudt dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Verzoeker heeft zich op 15 mei 2018 bij de ambtenaar van de burgerlijke stand aangeboden in het kader van zijn voorgenomen huwelijk, met een ongeldig paspoort en zonder geldig visum. Het voorgenomen huwelijk stelt verzoeker niet vrij van de plicht om over de door de vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken. Het gegeven dat verzoeker zijn intentie om te huwen heeft kenbaar gemaakt, heeft niet tot gevolg dat hij een recht zou genieten om op het grondgebied te verblijven. In de bestreden beslissing wordt aldus terecht gemotiveerd dat zijn intentie om te huwen hem niet automatisch een recht op verblijf geeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip *‘privéleven’* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *‘privéleven’* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarnaar verzoeker in dit kader eveneens verwijst, luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker wijst erop dat hij samenwoont met zijn partner en de intentie heeft geuit om met haar in huwelijk te treden.

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht in zich dragen, hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, dient aldus te worden herhaald dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de intentie om te huwen en aldus het gezinsleven niet betwist.

De gemachtigde motiveert:

“Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige echtgenoot op naam van P. A. geboren op (...)1983 van België nationaliteit. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is)."

Derhalve wordt het gezinsleven niet betwist en wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verwijst tevens naar andere familieleden, met name twee broers en een zus in België en Luxemburg waarmee hij een hechte familieband heeft. Zijn moeder is bovendien door haar chronische ziekte afhankelijk van zijn zorgen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het gehoor op 15 mei 2018 niets heeft vermeld over zijn familieband met zijn broers en zussen. Verzoeker kan verweerder aldus bezwaarlijk verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd aangezien verweerder er geen kennis van had. Verder wijst de Raad in dit kader erop dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. Deze vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoeker dient dan ook in de eerste plaats de aanwezigheid van de vernoemde familieleden aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande kan van een beschermd gezinsleven met hen slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Deze bewijzen ontbreken, zodat een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met de overige personen niet wordt aangetoond. Ook wat verzoekers moeder betreft beperkt hij zijn betoog tot een vage verklaring over haar chronische ziekte en haar afhankelijkheid van zijn zorgen. Hij duidt evenwel niet waaruit deze zorgen dan wel bestaan. Zelfs aangenomen dat zijn moeder bepaalde zorgen nodig heeft toont verzoeker niet aan dat zijn moeder voor deze zorgen geen beroep kan doen op haar andere kinderen.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het gegeven dat de partner van verzoeker van Belgische nationaliteit is, staat de bestreden beslissing niet in de weg. Het dient immers te worden aangestipt, indien de Belgische partner hem niet kan vergezellen naar zijn land van herkomst, het een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing

verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens zijn binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw in orde zijn. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, houdt een terugkeer naar het land van herkomst om volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen bij de Belgische ambassade of het Belgisch consulaat geen schending van artikel 8 van het EVRM in. Verzoeker kan met zijn partner tijdens zijn aanvraag in contact blijven via moderne communicatiemiddelen. De omstandigheid dat verzoeker sinds 2009 in België verblijft, kan evenmin een hinderpaal vormen om dit familieleven elders verder te zetten.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806). Echter kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het gezinsleven uitsluitend in België kan uitgebouwd en/of beleefd worden. Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Verzoeker verwijst tevens naar zijn privéleven en dat hij in het verleden heeft gewerkt. Verzoeker laat echter na zijn privéleven *in concreto* aan te tonen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoont dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker betoogt dat hij niet werd gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing, kan hij niet wordt gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op 15 mei 2018, voorafgaand aan de bestreden beslissing. Verzoeker heeft weldegelijk nuttig voor zijn belangen kunnen opkomen.

Waar verzoeker zich beklagt over het feit dat de bestreden beslissing een standaardmotivering zou bevatten, kan hij evenmin worden gevolgd. De beslissing is weldegelijk geïndividualiseerd en er is rekening gehouden met zijn specifieke situatie, met name dat hij de intentie had om te huwen met mevr. P.A.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit arresten van de Raad, volstaat het tot slot erop te wijzen dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde geen voldoende onderzoek heeft gevoerd naar zijn feitelijke situatie of dat geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN